

Сповнений чарів сезон. Лосібник дебіютантів

Кетлін Келлі
та Кейт Вокер

Мабон знаменує початок Магічного сезону. Кожен чаклун і чарівниця з ніжністю згадуватиме свій дебют: чари, бали, випробування, а кому поталанить — знайде кохання.

Проте кохання не першорядне. Усім відомо: коли йдеться про чаров'язтво, не слід слухати лише серце.

Головна мета сезону — відшукати чаклуна годящої вдачі й такого ж чару, щоб разом їти сповненим магії життям. Отож украй важливо обрати підходячу пару: пов'язати свою магію — завдання, що ним не можна легковажити, хай яке воно нагальне.

Звісно, майже кожен віднаходить пару вчасно. Ще

з початку Третьої епохи, із часу, коли запровадили звичай чаров'язтва, гослідники на пальцях огнієї руки можуть перелічити чаклунів, котрим не вдалося знайти собі пару.

Та не зволікайте: щоб знайти чаров'яза, маєте три роки, а як ні — втратите магію. Тож, шановні дебіютанти, гійте обачно, та все ж гійте, інакше не бути вам чарівницями.

Утім, перш ніж чарівник зі своїм обранцем зможуть чаклувати, вони мусять виступити перед Короною. Обітниця Чарів Королівству, подекують, створює навіть глибший зв'язок, ніж той, що існує між чаклуном та його чаров'язом.

ОДИН

Кожен чаклун, що може скласти собі ціну, також усвідомлює, що без чаров'яза ніякий він не чаклун. Відтоді як наприкінці Другої епохи Чарів та Великої чаклунської війни сталася нечувана магічна катастрофа, чарівники можуть втримати магію, подаровану в ніч повні після сімнадцятих уродин, в один-єдиний спосіб — знайти іншого чаклуна, чаров'яза, щоб об'єднати та розділити свої чари. Я, Аврелія Вічерлі, добре знаю, що чари не стали мені даром, так само добре розумію й те, що жоден відьмак чи відьма не зможе об'єднати свою магію з моєю, навіть якби й захотів. Роками мої пращурки силкувалися й не змогли подолати це родове прокляття, яке лежить тепер на мені, — такої долі я для себе не чекала. Двоюрідна бабуся Антуанетта не була аж такою старою, щоб я боялася перейняти від неї прокляття, крім того, у мене сила-силенна кузинок, яким могло б не пощастити. Та доля вподобала саме мене.

Чари, якими я володію, є прокляттям не лише для мене, але й для будь-кого, хто спробує зі мною чаклувати: вони роблять їх недужими й слабкими... моя магія виїденого яйця не варта для інших чаклунів. Однак десь у глибині душі я таки знаю собі ціну: я *варта* більшого, значно більшого, ніж недовіра й ворожість, яку інші чаклуни плекають через те прокляття.

Про цю мить я мріяла ще маленькою дівчинкою: як, зодягнена в довгу білосніжну мантію, їду до Карлтонського палацу, щоб постати перед Короною, посісти своє місце серед магічної спільноти, знайти собі незрівнянну магічну пару.

Саме це мені й судилося, адже моя сім'я — одна з наймогутніших чаклунських родин Британії. Крім того, я вже поклала око на того, з ким хотіла пов'язати свої чари, тільки-но вони з'являться. Але ось сиджу в кареті поруч зі старшим братом Воуном і не можу витиснути навіть усмішки.

Воун совається поруч зі мною, і ми обоє дотримуємо мовчанки, у яку занурилися, ще коли вирушили з дому, з Гемлок-сквер. Я вже звикла до цієї тиші. Вона почалася задовго до того, як іскра смутку спалахнула в мені того літа, іскра, яка швидко поширилася, розгорілася в мені палкіше та невблаганніше за будь-який чарвогонь. Близькість між мною і братом зникла задовго до торішнього Мабону, коли Воун надягнув біле, постав перед принцесою-регенткою, став частиною відьмацької спільноти й покинув мене, надокучливу меншу сестричку, напризволяще.

Усе змінилося майже чотири роки тому, коли помер батько. Тієї миті світ перевернувся, втратив частину свого чару, а я втратила щось значно більше, ніж магічний зв'язок, — загубила якір, який завжди тримав мене

непохитною, утримував усіх: мене, Воуна, матінку й навіть Френсіс.

Сьогодні одяг Воуна ніжного світло-сірого відтінку, кольору другого року. Він більше не дебютант першого сезону, не в білому, як-от я, але й не викрашається в темно-сірому кольорі третього року — останнього сезону для дебютанта, коли той може знайти чаров'яза. Для мене мантія темно-сірої барви стане останньою. Ніхто не захоче стати зі мною в пару. А навіть якби захотів, то їм заборонено: Королівська колегія не дозволить такого паплюження чарів. Матінка й Френсіс, навіть попри те, що належать до Колегії, ледве змогли вмовити інших членів і принцесу-регентку дозволити мені посісти місце дебютантки на наступних три роки. Жодна відьма з нашої родини, яка носила на собі прокляття, ніколи не знала таких привілеїв, і, якби моя мати не була тією, ким вона є, навряд і мені випала б така честь.

Воун глипає на мене, коли екіпаж повертає за ріг слідом за каретами, що прямують до Карлтонського палацу. Він хоче щось сказати, але зупиняється, і між нами знову западає недоладна тиша.

Сьогодні мав би бути захопливий день, сповнений нових починань, але для мене він позначив лише початок утрат. Без чаров'яза, який став би опорою моїм чарам, у мене буде три роки із сильною магією або чотири чи п'ять з такою-сякою, якщо пощастить.

Крізь віконце задивляюся на сутінки, що згущуються, поки карета везе нас на бал дебютантів. Мое відображення ясніє на тлі темряви на вулиці, білі пасма зібрані вгору й обрамляють лице. Теплі підтони шкіри тепер видаються тьмяними на тлі білого волосся й неприродного попелястого відтінку очей.

У вікні видніється й братове відображення: волосся таке ж каштанове, яким колись було моє, однак очі такого темного відтінку карого, якого мої не мали ніколи.

Вулиці Лондона теж принишкли. Безчарні мешканці тону — кварталів аристократії — знають, що цієї ночі розпочинається Відьомський сезон, і більшість триматиметься віддалік. Попри присягу Послуху, обітницю, що її всі чарівники дають Короні, і навіть попри служіння кожного чаклуна безпеці Королівства ми й досі небажані гості, хіба лиш на полі бою чи у відкритому морі.

Спочатку чую крики, майже ритмічні піснеспіви, які на мить нагадують якийсь відьомський ритуал. Карета повільно зупиняється.

Я притискаюся обличчям до скла, Воун відчиняє дверцята.

— Залишайся тут, — наказує, зістрибуючи на вулицю.

У жодному разі. Я йду за ним. Підшви моїх м'яких черевчиків торкаються землі. Відчуваю кожну вибоїну бруківки, коли поруч з Воуном пробираюся вздовж ряду екіпажів.

— Гарзд, але далеко не відходь і йди позаду, — він ступає наперед, захищаючи мене своїм тілом; братова паличка, яка ще мить тому обвивала його зап'ясток, відгукнулася на заклик і змійкою прослизнула в долоню.

Закочую очі. Так, може, у мене ще немає палички на зап'ястку і володію всього жменькою заклять, та я таки Вічерлі, а ми не ховаємося по каретах, навіть коли всі навколо тремтять.

Коли наближаємося, піснеспіви гучнішають: звуки лунають попереду, одразу з-за повороту.

Ми пришвидшуємо крок, і ось я вже бачу карету, яка всіх затримує, — повалену на бік. Зверху стоїть чоловік,

тримає смолоскип і намагається ним щось підпалити. Навколо нього зібрався натовп, кожен кричить і вимахує смолоскипами.

— Там є хтось? — вказуючи на перевернуту карету, запитую Воуна, коли той спиняється поряд з невеличким скупченням чаклунів. Усі вони у світлих і темних відтінках сірого.

Чарівники помічають Воуна, а тоді зиркають на мене. Я вже мала б звикнути до того, як вони сахаються, задувають і перешіптуються, наче моє прокляття заразне. Зухвало впиваюся в них очима, аж доки не відвертаються.

Я усвідомлюю, що єдина тут вдягнена в біле. Хотіла б я мати паличку або бодай щось окрім своїх проклятих чарів.

Найкращі друзі Воуна, Мартин Гейлесбург та Лейла Містрі, пробираються до нього, і вони втрюх про щось поквапом перешіптуються. Мартин обдаровує мене сумовитою усмішкою, майже такою ж жахливою, як ті витріщання й перешіптування. Тут я з вигляду знаю ще декількох чаклунів, та їхні погляди зараз спрямовані вперед, зосереджені на купці заколотників, які вже відгородили себе від нас лінією солі, гадаючи, що це їх захистить. Річ у тім, що сіль здатна захистити лише чаклунів, тож для безчарного люду це тільки приправа.

— Вони, певно, з «Нового світанку», — кажу Воунові, коли він повертається до мене й запевняє, що карета порожня.

Один з протестувальників розмахує помаранчевим прапором, на якому чорне коло з крапкою посередині. Мене це забавляє: люди, що зневажають усе відьмацьке, обрали магічний астрономічний символ сонця й ховаються за ним.

— Чому вони просто не дадуть чаклунам спокій? Сьогодні ще й Саббат, — презирливо хитає головою Воун.

Чарівники, що зібралися довкола, не зрушили з місця: непохитно стоять і слухають крики приборчників «Нового світанку», вигуки, що всі ми маємо згоріти. Палички аж виблискують магією, але ніхто не застосовує заклять, аж доки якийсь заколотник не жбурляє щось у натовп чарівників.

Я помічаю рух: високий відьмак, у волоссі якого сплелися всі руді й каштанові відтінки осіннього падолисту, здійсмає руку й легко нею змахує, ліниво перенісши вагу на одну ногу. Лівою рукою він описує велику дугу, здійсмає чарвітер, що влучає в те невеличке стріливо, яке летить у наш бік, і повертає його туди, звідки прилетіло. Воно перетинає лінію із солі. Чаклун збоку бере відьму за руку, разом вони накладають закляття, і їхні чари змушують летючий предмет вибухнути. На того, хто його кинув, дощем розливається якась рідина. Чоловік кричить і вигинається, наче його шкіра палає. Я чула про досягнення немагічної алхімії — якою руйнівною вона може бути. Закипаю гнівом, коли усвідомлюю, що вміст того предмета призначався нам, чаклунам.

Заколотники відступили далі за соляну лінію, горляючи прокльони. Вчувши їхні слова, лиш хитаю головою. Я знаю, що таке справжні прокляття, а те, чим кидаються вони, має в собі тільки ненависть і дріб'язковий страх.

Усі інші чаклуни змістилися, зайняли нові позиції. Бачу, як Воун і Мартин скинули рукавички та взяли за руки. Через доторк вони матимуть змогу вершити складнішу, дворівневу магію, сильнішу за ту, що їй може застосувати дебютант самотужки. Коли стануть чаров'язами,

дотики більше не знадобляться — чари підкорятимуться їм будь-коли.

Відьмаки й відьми наслідують приклад довготелесого рудого юнака й вичакловують стіну захисного чарвітру. Юнак оцінює шеренгу чаклунів перед собою, роздивляється кожного, проходячи між ними й бунтівниками, немов той військовий чаклун-генерал Ковену Рівноваги, аж поки доходить до мене. На мені його погляд затримується, але в очах я не помічаю страху, яким зазвичай сповнені погляди інших.

Дивиться так, ніби я щось новеньке, можливо, кумедне, і ледь помітний трепет, що пробігає тілом, виказує, як сильно я сумувала за поглядами, у яких не було б страху чи смутку.

Відьмак наближається до мене, його глибокі, сповнені рішучості сині очі прикипіли до моїх. Спиняється навпроти Воуна:

— Вічерлі, нащо ти притягнув її сюди?

Мого брата складно розгнівати, але його очі вмить спалахують.

— Тебе це, звісно, не стосується, але вона сама пішла за мною, — відказує.

— І ти виснував, що мудро їй таке дозволити?

— Я не знав, наскільки тут небезпечно, — очі Воуна стають мов ті щілинки.

— Що ж, тепер, коли вже дізнався, повертайся-но до карети. Вона, певно, піде слідом, як маленька біленька овечка.

— Я нікуди не йтиму. Нехай у мене ще й немає палички, та є чари, — кажу різко. Почуваюся достатньо певною у своїх вміннях після декількох занять у чаклунській Аркаді.